

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

И

А. П. ЧЕХОВ

ВАНОВ

РЕДИТЕЉ
ТАЊА МАНДИЋ РИГОНАТ

ПРЕМИЈЕРА 12.10. 2016.

НАЈАВЉЕНА 148. СЕЗОНА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Модеран национални театар, пуне сале

Нова сезона Народног позоришта у Београду отвара се вечерас, 1. октобра представом „Родољупци“, у оквиру БИТЕФ-а. На недавно одржаној конференцији за новинаре, в.д. управника Дејан Савић је нагласио да Кућа спремно дочекује нову сезону. „Рецепт који смо применили у Драми, показао се као веома добар, тако да ћемо и ове године радити велика и значајна де-

ла која ћемо читати на савремен и другачији начин. Публици и стручним жиријима се то очито допало, јер смо само у том сектору, за наше разне продукције освојили око 30 награда“, подсетио је Савић и најавио да ће Драма у наредном периоду премијерно извести Чеховљевог „Иванова“ (12. октобра), „Народну драму“ Олге Димитријевић (средина новембра), „Електра“ Данила Киша (у децембру), а потом и Шекспировог „Ричарда Трећег“. До краја године ће, поводом обележавања 400. годишњице смрти Вилијама Шекспира, бити одржана ревија представа насталих по

његовим делима у продукцији Народног позоришта и других театара из Србије.

У Опери ће све бити подређено „гвозденом репертоару“ који подразумева велика и значајна дела

Прошле сезоне смо имале више од 150.000 гледалаца... Продаја карата на почетку ове сезоне иде одлично, неке од предстојећих октобарских репертоарских представа већ су распродане.

оперске литературе, али ће бити посвећена пажња и домаћем стваралаштву. „Оперска публика је хвалила нашу протеклу сезону, због великог броја сјајних представа, као и због сјајних гостију који су нам долазили“, казао је Савић и најавио да ће за Дан позоришта, 22. новембра,

премијерно бити изведен „Ђани Скики“ којим ће бити заокружен Пучинијев триптих (уз „Плашт“ и „Сестру Анђелику“), а почетком следеће године се очекује и премијера Вердијеве опере „Моћ судбине“.

Прва балетска премијера су две једночинке „Жене у d-молу“ (на музику Ј. С. Баха) и „Дуга божићна вечера“ (на музику А. Вивалдија). Представу потписује један од водећих кореографа данашњице, Раду Паклитару. Премијера је заказана за 25. октобар. Подршка младим кореографима, у оквиру пројекта „Вече младих кореографа“, наставља се и у овој сезони.

Том приликом, Савић је уручио Сребрњак Народног позоришта дугогодишњем руководиоцу сектора маркетинга, Љиљани Лазић Михајловић, поводом одласка у пензију.

■ М. Б. ■

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕВечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР

ГОСТ

ТАРИК АЛИ

разговор воде Срећко Хорват и Маја Пелевић

31. октобар 2016 | 20.30 сати

Сцена „Раша Плаовић“

цена улазнице 200 динара

ФЕСТИВАЛИ, ГОСТОВАЊА

Једна од најнаграђиванијих представа Народног позоришта у прошлој сезони, „Родољупци“, званично отвара 148. сезону вечерас, у оквиру БИТЕФ-а. Потом ће 7. октобра бити изведена на сарајевском МЕС-у, три дана касније на Фестивалу

„Театар у једном дејству“ у Младеновцу, а 22. октобра на „Вршачкој позоришној јесени“ у Вршцу. Четири дана касније на истом фестивалу ће учествовати и „Марија Стјуарт“, а „Бела кафа“ је позвана и на Југословенски позоришни фестивал у Ужицу. Неколико дана уочи почетка сезоне, 28. септембра, ансамбл Дrame је гостовао у ХНК у Осијеку са представом „Дама с камелијама“, а дуодрама „Френки и Џони“ ће своју сомборску премијеру имати 28. октобра, пре које ће, 11. октобра, гостовати у Панчеву.

М. Б.

ЛАБУД ИЗ РУСИЈЕ

Љубитељи балетске уметности уживали су пре две вечери, 29. септембра, у „Лабудовом језеру“ П. И. Чајковског, у извођењу солиста и ансамбла Балета Државног академског театра

Опере и Балета из Јекатеринбурга и Оркестра Народног позоришта у Београду. Дириговао је Алексеј Богорад, а у улогама Одете / Одилије и принца Зигфрида

наступили су Лариса Љушина и Иља Бородулин. Ову неубицајену поставку која је на репертоару јекатеринбуршког театра нешто више од годину дана, потписује кореограф Дмитриј Коренев, а сценографију Андреј Воитенко.

Р. П. Н.

ПЛАКАТИ НА СВЕТОМ НИВОУ

После изложбе плаката „Представљајући Шекспира“, која је у јуну одржана у Њујорку, а на којој су између осталих била изложена и четири плаката Народног позоришта у Београду, њихов аутор и графички уредник Народног позоришта Јован Тарбук наставља са успесима,

доказујући свој таленат широм света. Почетком нове сезоне, у октобру, Тарбукови плакати биће изложени на Golden Bee (Златна пчела) бијеналу графичког дизајна у Москви, једном од најпрестижнијих у свету. Већ у новембру његови радови ће се наћи у Бугарској, на Осмом међународном тријеналу позоришних плаката у Софији, после чега ће бити изложени и у Еквадору, на Првом еквадорском бијеналу плаката. Тарбук је до сада излагао плакате у Америци, Француској, Шпанији, Грчкој, Пољској, Украјини, Русији, Хрватској, Италији, Кини... За ова учествовала интернационална признања, сама по себи веома значајна, можемо већ рећи да су обезбедила препознатљивост плаката Народног позоришта у свету и код нас, за узврат доприносећи расту уметничког стандарда и квалитета наших плаката.

Р. П. Н.

ИНТЕРВЈУ | ЈАНКО СИНАДИНОВИЋ, НОВИ В.Д. ДИРЕКТОРА ОПЕРЕ

Традиција – полазиште за

Уместо диригенткиње Ане Зоране Брајовић, од 1. септембра ове године за вршиоца дужности директора Опере именован је првак Куће, тенор Јанко Синадиновић. Овај еминентни уметник је током досадашње богате и успешне каријере остварио низ улога првог фаха у операма „Набуко“ (Исмаил), „Травијата“ (Алфредо), „Мадам Батерфлај“ (Пинкертон), „Тоска“ (Каварадоси), „Кармен“ (Дон Хозе), „Бал под маскама“ (Рикардо), „Кавалерија рустикана“ (Туриду), „Адријана Лекуврер“ (Маурицио), „Трубадур“ (Манрико), „Аида“ (Радамес), насловне улоге у „Отелу“ „Вертеру“... У интервјуу за Позоришне новине открио нам је неке од планова за наредни период Опере.

● Ви сте, после Предрага Протића, Миодрага Д. Јовановића и Јелене Влаховић, четврти солиста и првак Куће којем је током последњих двадесетак година поверено руковођење ансамблом наше националне опере. Шта вас је мотивисало да прихватите ту функцију?

Мотивисала ме је пре свега жеља да се у нашем ансамблу утврде принципи и правила која у начелу сви знамо, али која смо почели да тумачимо исувише слободно.

● Очигледно је да већ имате јасно дефинисану визију како би Опера требало да функционише по питању ансамбла, репертоара, начина рада, избора гостију, броја премијера...

У плану имам формирање уметничког савета Опере у чијем саставу ће се наћи најкомпетент-

Ујркос модернизацији, ојерска уметност ијочива на исјим ијринцијима већ неколико сјојина јодина. Треба само следити ијуш који су друи ујрли давно ире нас и верујем да резултати неће изосјати.

нији чланови сва три сегмента нашег комплексног ансамбла. Значи, за овим малим конференцијским столом, у канцеларији директора ће се периодично састајати пред-

ставници солиста, Хора и Оркестра, који ће узети активно учешће у реализацији наших заједничких циљева.

● То је нешто потпуно ново. Који ће бити задаци тог тела и ко ће га сачињавати?

Главни задатак овог тела ће бити пре свега оцена уметничког нивоа представа и доношење конкретних решења у циљу константног унапређења квалитета. Тело ће сачињавати моје искусне колеге, диригент, концертмајстор, шеф Хора и редитељ Опере.

ИЗА СЦЕНЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Једна од до сада најбољих

Иове сезоне Народно позориште и Музеј Народног позоришта угостили су током лета туристе са речних круизера којима је пружена прилика да завире иза сцене нашег театра. Арон Сандерс, канадски новинар, писац и критичар туристичких путовања на круизерима, објавио је у јулу на сајту River Cruise Advisor-a (<http://www.rivercruiseadvisor.com>) приказ посвећен посети Београду у којем посебно место заузима двочасовни обилазак Народног позоришта. Напоменути већ на почетку тек-

ста како је ова „тура била изванредна од почетка до краја“ Сандерс је навео неколико момената који су на њега оставили посебан утисак: позив туристима

нове перспективне идеје

- **Наш оперски ансамбл, несумњиво, има огроман потенцијал. Међутим, да ли је он довољно искоришћен?**

Потенцијал ансамбла Опере је велики и има капацитет за извођење још већег броја представа. Међутим, као што знате, сцену делимо са Балетом и Драмом. Нема довољно простора ни за пробе, ни за представе. Сваког месеца покушавамо да нађемо компромисна решења са колегама из друга два сектора и само захваљујући међусобном уважавању долазимо до прихватљивог броја наступа. То је вишедеценијска пракса нашег позоришта и на тај начин ћемо функционисати све док се не пронађе адекватно решење за физичко, организационо и финансијско одвајање Опере и Балета од Дrame. Много теже питање са којим се сучавам је на који начин увести у репертоар нове генерације певача, када не постоји могућност сталног запошљавања ни приправничког стажа. Моје млађе колеге су у статусу хонорарних сарадника који се ангажују повремено, по представи, а средства за те намене су ограничена. Треба, дакле, балансирати између захтева за пуном запослености сталног ансамбла и потребе да се однегују нови таленти. То ће сигурно бити мој најтежи задатак.

- **Како ћете конципирати репертоар за ову сезону?**

Репертоарска политика води рачуна пре свега о насловима који могу да привуку публику и о могућностима ансамбла да те наслове изведе. У том погледу нисмо у раскораку. Поред најпопуларнијих опера, трудимо се да прикажемо и наслове који се ређе изводе како бисмо репертоар учинили што разноврснијим и атрактивнијим.

- **Које премијерне наслове можемо да очекујемо у наредном периоду, бар до краја сезоне?**

С обзиром да реализација планова зависи од финансијских средстава, ништа са сигурношћу не можемо да кажемо. Имамо пет наслова у плану, а први од њих „Ђани Скики“, требало би да буде премијерно изведен за Дан позоришта, 22. новембра. Потом, планирамо да у репертоар уврстимо „Моћ судбине“, „Норму“, „Андре Шенијеа“ и Моцартовог „Дон Ђованија“. Дакле, план постоји, али све, као што

Наш ансамбл има капацитет да изведе велики број наслова из његово сваке епохе и да одговори свим захтевима публике.

рекох, зависи од расположивих средстава.

- **Несумњиво је да ће финансије условљавати и гостовања иностраних уметника у нашим представама?**

Свакако да смо у том погледу лимитирани. Међутим, трудимо се да наша публика, поред домаћих оперских звезда, добије прилику да ужива и у наступима еминентних уметника из иностранства. За сада је извесно да ће маестро из Италије Паоло Белони дириговати оперу „Трубадур“ 21. октобра, а потом, 26. октобра, турска уметница, сопран Тугба Декак, чланица државне опере у Анкари, наступиће у улози Микаеле у Бизеовој „Кармен“. Из Хрватског народног казалишта из Осиека, са којим остварујемо вишегодишњу успешну сарадњу, долазе диригент Филип Павишић и баритон Далибор Ханзалек, који ће наступити 29. ок-

тобра у „Боемима“.

- **Хоће ли наша Опера током наступајуће сезоне имати наступе и ван матичне сцене?**

Очекујемо наставак сарадње са националном операма из Темисшвара и Крајове у Румунији, као и са већ поменути осјејечким ХНК. Дакле, с обзиром на финансијску ситуацију, верујемо да ће се потенцијална гостовања реализовати пре свега у окружењу.

- **Које бисте представе још желели да уврстите у репертоар током свог мандата и постоји ли нека од старијих опера коју бисте радо вратили на сцену?**

Свакако да би било лепо да се још неки од значајних наслова уврсте у репертоар наше националне опере, као што су: Пучинијеве опере „Девојка са запада“, „Турандот“ и „Манон Леско“, а од старих наслова Чилеина „Адријана Лекуврер“... Међутим, имајући у виду ограничавајуће факторе, моја жеља је пре свега да постојећи репертоар и планиране премијере изведемо на високом уметничком нивоу и да наша опера добије заслужену медијску пажњу у домаћој, па и међународној јавности, као врхунски уметнички бренд.

- **Садашња функција захтева веома много посла и обавеза. Како ћете све то ускладити на начин којим неће бити „закинута“ Ваша основна професија?**

Неминовно је да ће бити донекле „закинута“ уколико желим да функцију обављам одговорно и савесно. То је „жртва“ у коју свесно идем, са надом да ће бити сврсисходна.

■ Микојан Безбрадица ■

туристичких понуда

да се попну на сцену и из тог угла сагледају раскошан амбијент позоришта, одлазак иза кулиса и обилазак кројачких радионица где су имали прилику да се упознају са процесом креирања и израде костима. Обилазак је завршен у Музеју Народног позоришта где су уз шампа-

Фото А. Сандерс

нац туристи имали прилику да чују „двоје талентованих младих

људи, Сању Косанић (сопран) и Стевана Каранца (тенор)... Шампањац и приватно оперско извођење представљали су врхунац наше авантуре иза сцене“, пише Сандерс закључујући: „... ова факултативна тура била је једна од најбољих на којој сам икада био“.

Р. П. Н.

ОКТОБАР 2016.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• МЛАДИ КОСТИМОГРАФИ
Марија Тавчар, Маша Станковић, Катарина Степановић, Ђорђе Јоксимовић

ИЗЛОЖБА – отварање
14. 10 | 19.00 ЖИВАН САРАМАНДИЋ – СРПСКИ ШАЉАПИН
аутор Драган Стевовић; изложба остварена у сарадњи са Службеним гласником

ОТВОРЕНА ВРАТА
15. 10 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ
7. 10 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и Нине Ђосић (обоја)

17. 10 | 19.30 монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице Соње Јауковић

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

СРПСКИ ШАЉАПИН

Изложба под називом „Живан Сарамандић – српски Шаљапин“, поводом педесет година од првог наступа на сцени Народног позоришта нашег великог оперског певача, биће отворена у Музеју Народног позоришта 14. октобра у 19 сати. Аутор поставке је директор овог Музеја, Драган Стевовић, а о нашем знаменитом уметнику ће говорити, између осталих, и његова супруга, примадона Милка Стојановић. Изложба је остварена у сарадњи са Службеним гласником.

Р. П. Н.

ЕВРОПСКА БАШТИНА

Наш Музеј је и ове године учествовао у манифестацији „Дани европске баштине“. Модисткиња Народног позоришта Радица Комазец је 27. септембра одржала интерактивну презентацију свог уметничког заната, на којој је причала о историјату ове занимљиве делатности и показала неке детаље из свог креативног рада. Два дана касније, некадашњи члан ове куће, театролог др Милован Здравковић је одржао предавање „Позоришни живот Земуна – утицај на позоришни живот код Срба“. Током „Дана европске баштине“, посете Музеју Народног позоришта су биле бесплатне.

Р. П. Н.

ИЗЛОЖБА НА ГОСТОВАЊУ

Изложба „Даворин Јенко (1835–1914)“, својевремено остварена у сарадњи Народног позоришта, Архива Србије и Архива Републике Словеније у част уметничког јубилеја, позвана је у Ужице. У Изложбеном салону Историјског архива Ужица, изложбу ће 7. октобра у 13 сати отворити амбасадор Републике Словеније у Србији, његова екселенција Владимир Гаспарич. Аутори изложбе су Јелица Релић, Грегор Јенуш, Јелица Стевановић и Франц Крижнар.

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ

Иванов на нашој сцени

У безмало век и по дугој историји Народног позоришта у Београду, драма у четири чина Антона Павловича Чехова „Иванов“, имала је само једну премијеру – 20. децембра 1924, у преводу Љубомира Н. Рајића. Представу је режирао Јуриј Љвович Ракигин, некадашњи члан Московског художественног театра, који је у Београд стигао са читавим таласом уметника који су после револуције напустили Русију и задржали се у нашим крајевима. По ступању у Народно позориште,

целокупног ансамбла“. Његови фино извајани детаљи, као и распоред маса и споредних ликова на сцени иду „до генијалности“. Сима Пандуровић мисли да је редитељ „велики мајстор у инсценирању“, али будући да је поштовао дух комада, упркос томе што је „нарочиту пажњу обратио детаљу, епизодама и често нагињао карикатурном подвлачењу неких црта у типовима и ситуацији“, допринео је општем утиску досадне и развучене представе: „Што се тиче саме режије, она је имала један спор темпо, што је код руских ствари, обично раз-

вића који су дали „мала ремек-дела зналачке игре“, а нарочито Златковићу „која је била један сјајан тип, дат са... суперлативном духовитости“.

Што се тиче протагониста у двојним поделама, сваки критичар је био више наклоњен једном или другом тумачу насловне и улоге Саше. Један сматра да Добрица Милутиновић, „богомдани Иванов“, из неког разлога на премијери није дао свој максимум, док је Драгољуб Гошић приказао „солидан и напоран уметнички рад крунисан потпуним успехом“,

Д. Милутиновић

Угађајацији и режији Тајјане Мандић Риџаић, Чеховљев „Иванов“ ће се на сцени Народног позоришта поново играати од 12. октобра, са Николом Ристићем, јосићом из Македоније у насловној роли. Улоге тумаче Нада Шарџин (Ана Пејровна), Предраг Ејдус (Шабелски), Бранко Видаковић (Лебедев), Данијела Ујреновић (Зинаида Савишна), Хана Селимовић (Саша, кћи Лебедевих), Ненад Стојменовић (Љвов), Бранка Пејрић (Авдојија Назаровна), Бојан Кривокајић (Косих), Никола Вујовић (Боркин), Вања Милачић (Бабакина)... Драмајуриј предсјаве је Славко Милановић, сценограф је јосић из Словеније Бранко Хојник, костимограф Бојана Никићковић, комјозијор Ирена Појовић, сценски јовор јосићавља Љиљана Мркић Појовић, а сценски јокреј Анђелија Тодоровић.

1921, наставио је да нашим уметницима преноси глумачки метод Станиславског и редитељски метод МХАТ-а. Улогу Иванова Ракигин је поверио Добрици Милутиновићу (премијера) и Драгољубу Гошићу (прва реприза, 23. децембра), његову жену Ану је тумачила Мара Таборска, Божа Николић је био Шабелски, Димитрије Гинић је играо Лебедева, а Перса Павловић његову жену Зинаиду. Двдесетогодишњу девојку Сашу су играле Надежда Ризнић (премијера) и Дара Ђаџић Милошевић (реприза), младог лекара Љвова Раша Плаовић, Жанка Стокић је била млада удовица Бабакина, Зора Златковић је тумачила старицу Авдотју, Боркина је тумачио Никола Гошић...

Очекивања позоришне јавности су била велика, нарочито после недавног гостовања групе некадашњих глумаца МХТ-а, који су одушевили београдску публику и критику. Пред Ракигином је био озбиљан задатак – да досегне њихов ниво глуме, заједничке игре, уметничког и техничког јединства... Већина критичара је била разочарана, али углавном – комадом (!!).

Режија је, пак, заслужила похвале. Ракигин је успео да пренесе све битне одлике МХТ-а и „дао доказа о својој уметничкој снази“, и поготову у другом чину је дао „мајсторско дело, почев од појединачне обраде, до покрета и кретања

вучених, прилично опасно. Зато је „Иванов“ на премијери трајао до поноћи.“

Па ипак, захваљујући глумцима, представа је била „врло леп успех, успех редитеља и успех глумаца... Премијера је већ показала

Д. Милутиновић и Р. Плаовић

да наша трупа може, и не без успеха, да приказује Чехова. Са изменама које је донела, синоћна, друга представа је то и потврдила“, бележи критика после репризе. Мада је било видљиво да им тешко пада „тражени стил воштаног музеја... глумци су били одлични сви до једнога“. Критика истиче „беспрекорну, савршено изграђену игру“ Стокићке, Персе Павловић и Таборске (која је кроз целу улогу била одлична, у а трећем чину њена игра је била високо драматична), као и Гинића, Николу Гошића и Плао-

а обе младе глумице су Сашу дале „са успехом“. Други преимућство даје убедљивијим и сутествнијим Милутиновићу у насловној роли, те Ђаџићки у улози Шурочке, а Пандуровић сматра да су оба глумачка пара дала свој печат улогама:

„Разлике између г. Милутиновића и г. Гошића не иду на штету једнога или другог. Први је имао један више руски став, и основна линија интерпретације била је врло добра, док је г. Гошић унео више нианса и прецизности у своју интерпретацију. Нарочиту похвалу заслужује г-ђа

Ризнић у трећем и г-ђа Милошевић у последњем чину драме. Г-ђа Милошевић је као Саша била ближа писцу, док је г-ђа Ризнић била ближа искуству“.

Забележено је и да је, упркос свему, публика „премијеру дочекала с пуно симпатија. Нарочито г. Милутиновић је топло поздрављен и изазиван по неколико пута пред завесу“. У том контексту чуди чињеница да је представа играна само до краја те сезоне, укупно свега 6 пута.

■ Јелица Стевановић ■

ИНТЕРВЈУ | БОЈАНА ЛАЗИЋ

Комад о слободи

Млада и талентована Бојана Лазич, која је последњих неколико година особеним редитељским рукописом скренула на себе пажњу позоришне јавности, ускоро ће дебитовати у Националном театру. Већ извесно време, њену креативну енергију закупа комад Олге Димитријевић „Народна драма“, чија се премијера очекује 15. новембра на Сцени „Раша Плаовић“.

● **Која ће бити полазна основа у вашем сценском читању овог текста, чија је једна од тема љубав између две жене?**

„Народна драма“ је комад о љубави која се рађа између две жене, што значи да су у њега дубоко уткане две универзалне теме које су изузетно важне за XXI век – тема слободe и тема љубави, као и питање слободe у љубави и, евентуалне, љубави у/на слободи. Олга Димитријевић је радњу комада сместила у једно село, што значи да ова драма „додирује“ српску породицу и да врло дубоко „претреса“ односе у оквиру те патријархалне заједнице. На плану форме и језика, „Народна драма“ је микс реалистичних дијалога и масивних, поетских, скоро античких текстуралних бујица. Њене јунакиње, Анка и Бранка, имају моћ да бивају у драми, али и да изађу из ње и комуницирају са публиком. Некада се говори у прози, некада у стиху, а све

је прожето текстовима народних песама. Врло потентан материјал за целу екипу представе, што је у позоришту јако важно. Да вас текст радује!

● **„Народна драма“, између осталог, покреће питања ауторитарности и неједнакоправности о којима се данас много говори. Може ли појединац у једној изразито патријархалној и конзервативној средини, као што је случај у овом комаду, да мења свет око себе?**

Јако бих волела да верујем да може, али, нажалост, мислим да не може. Ипак, важно је да покуша. Јер тај покушај можда не мења свет, али мења особу која покушава да промени тај непроменљиви свет. Наша јунакиња Анка не успева да промени ставове оца и мајке, али, на неки чудан начин, успева да зграби живот и да сазри. У представи обрађујемо три генерације жена и њихове различите чежње за љубављу и слободом. Анкина мајка сваке ноћи сатима кришом гледа у Месеца и „сања“, а на јави никада није покушала да изађе из свог дворишта. За разлику од ње, Бранка је једне ноћи одлучила да побегне из свог села са циљем да се никада, никада, никада не врати. На путу ка великом граду, она упознаје младу Анку, за коју кажу да није од овог свега. Анка има исту чежњу као и њена мајка, и сада је у искушењу да ли да покуша да уради нешто што, заправо, жели

и љубави

целог живота – да се бори за себе.

- У жанровском смислу, реч је о ангажованом мјузиклу који је, као што сте рекли, прожет текстовима народних песама. Зашто је баш та врста музике идеална да се кроз њу дочара једна прилично осетљива друштвена тема?

Ако говоримо о жанру, не бих искористила одредницу мјузикл, већ музичка представа у којој музику користимо као говор љубави. „Саундтрек“ је уткан у саму радњу комада и чине га песме Шемсе Суљаковић, Љубе Аличића, Мире Косовке, Гордане Стојићевић, Хасана Дудића, Ане Бекуте... Ја и данас памтим све те песме које су се током мог детињства често чуле из дединог радио-апарата окаченог о један ексер на фасади старе куће. Та врста музике је нешто што долази из народа и што припада народу, као и социјалном миљеу у којем се радња дешава.

- Редитељ сте који својим представама воли да провоцира публику. Која су то пи-

Уз редитељку Бојану Лазић, ауторски тим представе чине драматурзи Молина Удовички Фошез и Слободан Обрадовић, сценограф Зорана Пејров, костимограф Марина Вукасовић Меденица, композитор Владимир Пејковић, Дамјан Кецојевић који ђосиљавља сценски ђокрећ. Улоге ђумађе: Ана Мандић (Анка), Сена Ђоровић (Бранка), Иван Марковић (Милан), Анастасија Мандић (Јелица), Слободан Бешић (Драган), Милош Ђорђевић (Пој Милош) и студенткиње Исидора Симијонович, Нина Нешкович и Милица Сужњевич (Хор Анкиних грујарица). Пућем видео ђорука које је режирао Горан Гајић, у предсјави учесћују и Нела Михаиловић и Александар Ђурица.

тања која гледаоце неће оставити равнодушним, већ ће их натерати на размишљање?

У раду на овој представи ми је веома важна емоција, не провокација. Чињеница да се „Народна драма“ игра у Народном позоришту је за конзервативну јавност нешто што је већ довољно провокативно. Мене, као редитељку, у овом процесу занима креативна размена и отварање широког поља слободе за сваког аутора. Имам прилику да радим са сјајним глумцима који паметно и дубоко промишљају своје улоге. Они су ти који ће нас својим емоцијама узбудити. То је нешто што публику сигурно неће оставити равнодушном.

■ Микојан Безбрадица ■

УМЕСТО IN MEMORIAM-А

Мира Ступица (1923–2016)

Мира Ступица није ушла у позориште као Минерва са кађцигом: њен почетак био је веселачки, јуношки, под отвореним небом на Калемегдану, где је, праћена околностима које воде у неизвесност више но у сигурност лика, тумачила и вазносила Керубина у Бомаршеовој „Фигаровој женидби“. То није био изазов, то није била лекција која се контролише неспокојством или спокојством успеха. Успомене које носи сваки уметник сцене, специфичне и пуне обојених простора дечаштва, могу да поведу природну игру и игру случаја у неухватљиве просторе калемегданских и бомаршеовских година, али глумачка конкретност Мире Ступице, препуна и богата значењима, никада не гледа душу ван тела и никад не допушта да тело буде гледано споља, без сродности и присности са оним што је лик и улога и оним што је метафора и интерпрегација. Гордости и свести било је у Мири Ступици исто колико младости и чежње да се у серији фасцинација домаћи хаотичност жене у младости и коб жене у зрелости. Рођена као Петруњела да би испијала крчаге свих медитеранских крчмарица и слушкиња, она ће се пењати оним степеницама које је Валери тако прецизно назвао „раздирућим степеницама смртнице и мајке“.

Испитујући себе, Мира Ступица непрестано је испитивала и вредновала несрећну или радосну свест жена које су ангажоване у љубави и у партнерству са природом, трагедијом, отађбином или демоном. Волео бих да кажем да је управо Мира Ступица глумица која најпре доживи терет једне судбине, а онда пронађе темељ за своју улогу, не престајући да креће своју емоцију изнад свих понора који стоје између судбине и слике о њој. Прво је открила детињство Медитерана, затим проклетство малограђанске Русије, онда ребелјиски револт Лаврентије, веродостојну и физичку ватру Настасје Фили-

повне, узвишену ојађеност наше и блиске Данице, патетичну и гињолску колоритност Мелите, да би у некој врсти животног клицања и агресивног посртања ка срећи, обновила све оно што се показује као величанствена грешка једног женског континента у типично женском одрицању од себе саме. (...)

Мира Ступица никада није форсирала разлике између својих улога; али је својим нагло уздигнутим капцима и својим вишњасто светлуцавим очима оправдавала сваку емоцију и природу хумора или туге који у њеним улогама, па чак и њеним импровизацијама, никада нису били изван законске сцене и пуноће живота (...). Али нема глумачке уметности без на-

Народно ђозоришће и сви ђошћоваоци велике уметнице, оћросћиће се од ње у ђонеделак, 3. окћобра 2016, „Сећањем на Миру Сћућицу – ђлумицу века“. Проћрам ђочиње у 19.30, на Великој сцени.

кита који се додаје и одузима, без носталгије којом се прелива стара а отвара нова улога. И кад од љубави чини спектакуларну драму и кад без љубави отвара драму средине, као у представи Ане Карејине, ова ће глумица, „пуна живаца до у бескрај“, пронаћи муњевиту присност са судбином жена које имају право на избор свега, па чак и на избор зла.

Свакој својој улози Мира Ступица поклања целу личност, свака њена улога покреће све личности у гледалишту. Тако је она за један тон више, за једну сузу дубље тумачила Лечи Елбернон у Клоделовој „Размени“, додајући овој личности читаву студију и несобичан шарм, читаво дисање које се преноси у дисање мора, у пућа космоса. Као да је управо у овој улози сублимисала пркос из живота и са сцене,

мноштво успомена, светлости и пепела, она је на сав глас и у свој тишини гледалишта приписала себи оно што Лечи каже за своју глуму: „Они ме слушају, и они мисле

Мира Сћућица је оћишћила из ђозоришћиа, оћишћила је и из живоћиа. Као шћио је ђредвидео Милосав Буца Мирковић, оћишћила је – ђправо у лећенду.

оно што ја кажем; они ме гледају, и ја улазим у њихову душу као у празну кућу...“

Припадност улози и присност са сценом нису рутинско богатство Мире Ступице; она је потпуно из-

градила своју глумачку личност, развила и распламсала свој таленат и проверила способност да дише кроз улоге које дуго трају у представама и у памћењу. Не само у историји Народного позоришта него и у столетним анализа београдског глумишта уопште, она је изузетни уметник и подвижник: готово све своје роле играла је стотину и више пута, а Петруњела, коју је извела из стидљиве ренесансне шкољке, жуборила је животом и рекордом

без преседана. Душа те Петруњеле остала је у свим њеним улогама, у целокупном глумачком бићу, и то је она светлост која зрачи из ње без обзира да ли носи накит руских грофица или вуче крст брехтовске паћенице. Кад ступи на сцену, кад покрене своју игру и игру својих партнера, Мири Ступици нема повлачења. Свака реч коју изговара јесте реч коју очекује гледалиште, свако стање које доживи јесте део живота који се, у елементарном глумачком дамару, излива у гледалиште (...)

Са Миром Ступицом наше позориште налази смисао који није само позоришни, достиже поезију која није само глумачка. А без ње, без њене грлене мелодије, за коју би један Чехов тражио још пола живота и пола века – позориште не би умело да личи на шкољку и кошницу, на мрачну лепоту угашеног дана, на биће које волимо да наћемо на дну себе самих. Никада краја видики који несобично открива ова близнакиња Лечи Елбернон, никада раздора између побуњене поезије која је позорје наше судбине. Када буде отишћла из позоришта, Мира Ступица ће ући право у легенду...

■ Милосав Мирковић (1968) ■

IN MEMORIAM

Катарина Обрадовић (1928–2016)

Напустила нас је наша Катарина Каћа Обрадовић. У родном Београду је завршила Државну балетску школу и дипломирала историју уметности на Филозофском факултету у Београду (изванредном анализом чувених ремек-дела Едгара Дегаа, инспирисаних балетском средином). Балетско образовање је стекла код педагога Јелене Пољакове и Наташе Бошковић, а најдуже је била ученица Милорада-Милета Јовановића. Усавршавала се у Москви на ГИТИС-у код чувених совјетских педагога Семјонове, Петрове, Захарова, Елијаса.

Први пут је наступила на сцени у Родином позоришту, првом дечјем позоришту код нас, које је водила Гита Предић, ћерка Бранислава Нушића, и то као Пепељуга. Мала Катарина је тада први пут осетила везу између сцене и публике и изградила личну дисциплину, која ју је пратила кроз цео потоњи професионални и лични живот.

Чланица београдског Балета постала је 1945. године, још као ученица, затим је 1947. добила стипендију за школовање у

Москви, одакле се, из познатих разлога, већ 1948. вратила у Београд...

Свој уметнички пут успешно наставља добијањем награде на Омладинском фестивалу за извођење Grand pas de deux (Одета) из II чина „Лабудовог језера“ 1948, а 1950. је одиграла своју прву главну улогу – Кнегињу у „Балади о једној средњовековној љубави“. Током наредне две деценије уследиле су бројне улоге лирског класичног репертоара, као и карактерне роле у дома-

ћим и иностраним балетима. Успешно је играла у „Жизели“ насловну улогу и Мирту, била је Одета и Одилија у „Лабудовом језеру“, затим Јулија, Пепељуга, Зарема, солисткиња у „Силфидама“, „Краљици острва“, „Кинеској причи“, „Орфеју“, „Јоланди“, као и у домаћем репертоару – „Охридска легенда“, „Ђаво на селу“, „Лицитарско срце“, „Вибрације“, „Симфонијски триптихон“ и друге, те у солистичким деоницама балетских делова у операма.

На питање шта је у овом богатом и разноврсном репертоару највише одговарало њеном афинитету, својевремено је одговорила: „У првом реду волела сам игру, без обзира да ли је она класична или карактерна. Мени је било важно да ме она испуњава. У традиционалном класичном репертоару чини ми се да сам имала осећај за стил, а у карактерним улогама сам се некако ‘осећала својом‘“. И заиста, Катарина Обрадовић је била полукарактерна играчица која је са истим успехом играла и један и други балетски репертоар, а коју су красили прецизна играч-

ка техника и глумачки израз прилагођен лику који интерпретира. Радо се сећала ентузијазма и заједништва који су красили њене играчке године: „Заједнички смо стрепели за оног који први пут игра неку улогу, бодрили смо га и искрено се радовали његовом успеху...“

Од 1970, Обрадовићева је била у два наврата шеф београдског Балета, а преко три деценије се успешно бавила репетиторским радом, првенствено са солистима, увек имајући на уму како треба да професионално усмерава индивидуалне особености сваког играча, не покушавајући да репродукује себе.

Треба свакако рећи и да је била једанест пута члан међународног балетског жирија на такмичењу у Варни, шест пута у Москви, четири пута у Јапану, те у Риму и Тунису. Била је и председник Националног

савета за уметничку игру наше земље и успешно је сарађивала са Саветом за игру Unesco-а. Радиле је кореографије за телевизију и реализовала представе класичног репертоара у Напуљу, Београду, Новом Саду, Сплиту и Скопљу. Удружење балетских уметника Србије јој је доделило Награду за животно дело.

Њен радознали дух никад није мировао. Увек загледила у будућност, пратила је сва дешавања на нашим играчким сценама, спремна да пружи користан стручни савет, на себи својствен начин – тихо, добронамерно и ауторитативно.

■ Милица Зајцев ■

К. Обрадовић и Ж. Пребил

Жарко Пребил (1934–2016)

Балетски првак, педагог и кореограф Жарко Пребил, рођен је у Сплиту, школовао се у Загребу у класи Милорада Милета Јовановића, а усавршавао се у балетском студију при ХНК Загреб код Ане Роје. Стални ангажман је добио у ХНК Загреб у својој 17. години, а дебитовао је као Мирко у „Ђаволу на селу“ и Циганин у „Лицитарском срцу“, 1951. Четири године доцније постаје солиста Балета Народног позоришта у Београду где остварује низ веома запажених солистичких и главних улога. Висок, веома лепо грађен, плавокос, плавих изражајних очију, складне класичне играчке технике, он је у београдском ансамблу оставио упечатљив уметнички траг. Био је глумачки веома убедљив, а играчки беспрекоран као Бесмртни Кашчеј у „Жар птици“, отмен и романтичан принц Алберт у „Жизели“, лаконог у скоковима и окретима у ваздуху као Бен у „Лабудовом језеру“ (1960). Следећих година, истакао се у ставовима брзог темпа ефектним скоковима у Бизеовој „Симфонији“, у „Двобоју Танкреда и Клоринде“ је потвр-

дио своје разноврсне интерпретаторске могућности, у „Копелији“ је био полетни Франц, а у балету „Пепељуга“ је испољио завидну елеганцију покрета и спретност при извођењу технички тежих играчких фигура...У Београду је највише радио у поставкама Димитрија Парлића и Вере Костић. Поред већ поменутих, остварио је запажене улоге као први играч у балетима „Силфиде“, „Ромео и Јулија“, „Чудесни мандарин“, „Вибрације“, „Триптихон“, „Човек пред огледалом“.

Био је драгоцен партнер нашим истакнутим примабалеринама – Душки Сифниос, Јованки Бјегојевић, Катарини Обрадовић, Мири Сањиној, Вишњи Ђорђевић... Ни једну од њих није посебно издвајао, али је веома ценио и поштовао њихове личности и уметничке квалитете. Са Душком Сифниосом је био први југословенски играчки пар који је гостовао на сцени Болшој театара у Москви (1966), а релативно кратку али богату играчку каријеру је завршио 1968, гостујући са Јованком Бјегојевић у Киров театру у тадашњем Лењинграду, те у Кијеву и Ташкенту. Са београдским Балетом је наступао у многим светским културним центрима и на фестивалима, својим креацијама доприносили успеху овог ансамбла у раздобљу које данас називамо „златним“. Самостално је гостовао и у Бакуу, Тбилисију, Харкову, Одеси и Ослу, а са ансамблом сарајевског Балета у Италији и Бугарској. Краће време је био члан трупе „Ballet de Paris“ Милорада Мишковића.

Његову даљу каријеру је поделила стипендија Секретарија-

та за културу Београда, захваљујући којој се 1965/66. усавршавао у Болшој театру, после чега постаје активно да игра и наставља студије на Државном позоришном институту у Москви, познатом Гитису, где је дипломирао на одсеку за педагогију и кореографију и стекао научно звање магистра уметности.

Кореографијом је почео да се бави 1968, постављајући и преносећи дела класичног репертоара. Његове цењене поставке су: „Жизела“ у Риму и Напуљу, „Силфиде“ у Напуљу, „Пепељуга“ и „Крцко Орашчић“ у Риму, „Лабудово језеро“ у Амстердаму, „Дон Кихот“ у Напуљу и Риму (са више обнова). У Буенос Аиресу је „Дон Кихота“ и „Крцка Орашчића“ обнављао чак 17 пута. У Београду је поставио „Крцка Орашчића“ (1977. и 1983) и „Силфиде“ (1980). Био је директор Балета и Балетске школе у Напуљу и Сан Карлу (1986–88), а од 1978. је био стални педагог у Италијанској академији

за игру у Риму, у звању доцента. Преко 700 његових студената и студенткиња заузело је истакнута места у балетским ансамблима широм света.

Од домаћих признања издвајамо Награду за најбољег солисту у класичним балетима на Фестивалу у Љубљани 1960, те Награду за животно дело (УБУС, 2010). У Италији је носио звање Кавалера Републике Италије за педагошки и кореографски рад (2003), Златне медаље за заслуге у култури и школству, Premio delle muze за заслуге у неговању класичног балета, као и Годишње награде за педагошки рад у класичном балетском репертоару. У Студију који је једно време радио при Балету Народног позоришта у Београду држао је предавања методике класичног балета.

■ Милица Зајцев ■

Бојана Жегарац: Најсрећнија сам на сцени

Још као сасвим мала, Бојана Жегарац (1987) је убеђивала родитеље да ће бити балерина. И није их преварила. У десетој години љупка, плава девојчица, дугих лепих ногу и радозналих очију положила је пријемни испит у Балетској школи „Лујо Давичо“ у којој је убрзо схватила лепоту, али и тежину бављења уметничком игром. Средњу балетску школу је завршила код педагога Зинете Мусић Атанацковић, која јој је пружила дивне, стручне, годишње образовања. Већ тада је знала да је на сцени, под рефлекторима, најсрећнија и најиспуњенија.

Ангажман у Народном позоришту у Београду добила је у седамнаестој години. Имала је срећу да на матичној сцени ради и напредује сарађујући са великим кореографима П. Лајтфотом, Ј. Килијаном, М-К. Пјетрагалом, Д. Сајфертом и С. Зуровцем. Они су је увели у модерни свет игре о којем је тада мање знала, али ју је веома интересовао. Њен изразити лирски таленат и топлину интерпретације које је показала још на годишњим школским концертима, учили су и наши кореографи – Логунов, Пилипенко,

Симић и други. Највећу прилику је добила од Љубинке и Петра Добријевића, који су јој поверили главну улогу у балету „Пакита“, а коју је она успешно одиграла у својој деветнаестој години. Било је то 18. децембра 2004.

Уследиле су и друге значајне улоге, које прати и подучава наша примабалерина Душка Драгичевић заједно са прваком и директором Константином Костјуковим. О овој сарадњи Бојана каже: „Душка

ме је научила како уживати на сцени, како стварати, бити уметник и бољи човек. Рад са Душком бих окарактерисала као период у којем сам стекла разумевање, подршку, поштовање и, наравно, знање. Она ме је научила да је игра у ствари мелем за душу, који ми омогућава да се опустим и предам свету маште и илузије. Моје сазревање као балетске уметнице захтевало је много сати рада и зноја. За усавршавање моје играчке технике и грађење мо-

је уметничке личности, заувек сам захвална Душки Драгичевић. Она и Костјуков су увек са мном радили са великим стрпљењем, отклањали сваку препреку, тако да сам захваљујући њиховом педагошком умећу и правом пријатељству могла после великих представа да имам осећај слободе.“

У класичном репертоару, Бојана се може похвалити улогама Оде и Одилеје у „Лабудовом језеру“, у којима је сазрела на прави уметнички начин, комбинујући лепоту, нежност, елеганцију, али и судбинску немоћ. Ипак, најомиљене

**Бојана има поверења у
наш играчки поглавник
и нада се да ће се убудуће
млади више индустријализирати
за уметничку улогу.**

нија улога јој је Китри у „Дон Кихоту“. Посебан испит у својој већ богатој каријери, Бојана је успешно положила као блистава Аурора у „Успаваној лепотици“. Ипак, за сада јој је остала неостварена жеља улога Жизеле у истоименом романтичном балету. Играла је готово са

свим првацима на матичној сцени, а највише са Јовицом Бегојевим, који јој је био партнер у свим њеним насловним улогама.

О својим осећањима искрено говори: „После неких представа сам се најбоље осећала када се пола деоница нисам ни сећала. Зна само да сам била толико сигурна у сложеним техничким деловима, да сам могла само да се препустим емоцијама и да уживам. Мало је таквих представа у каријери, али се зато и дуго памте“. Та искреност осећајне лирске уметнице Бојане Жегарац и висока професионалност њене младости, награђиване су годишњим наградама матичног позоришта, а 2013. је добила заслужено Награду „Радомир Вучић“ као најуспешнија млада балетска уметница до 28 година.

Путујући и гостујући у другим земљама, имала је прилику да упозна народе и њихов однос према култури – од Јужне Америке, преко Европе до Кине. За сада је рано да размисли шта ће радити после завршене играчке каријере, али је сигурна да ће увек, на одређени начин, бити одана следбеница Терпсихоре.

(наставиће се)

Велики мајстори карактерне комике

Пера Каленић је лажац који хоће да се пробије у министарску фамилију и да профитира. Непознат и непозван, дошао је са рођацима у посету тетке, готово непримећен било од кога. И док рођаци седе око Живке у првом плану сцене, Каленић – Златковић се нечујно као сенка креће иза њихових леђа. Почине серија појединачних исповести у очекивању да ће тетка административним путем решити све фамилијарне бриге. За то време, Златковић не мирује; он је само привидно спокојан шетајући с краја на крај у позадини сцене; нервозан је због неизвесности његове авантуре; истовремено ни једног тренутка не скида са ока ни тетку ни фамилију јер признање за општег рођака зависи од целог скупа; зато стално ослушкује шта ко прича, па да би се додворио, саучествује, повлађује, љути се на неправду, а истовремено вреба прилику да и сам причом наступи. Премисли шта ће да каже, присети се, предомисли, колеба, најзад се одлучује и почиње тронуљиву исповест о мајци ко-

ја му је на самрти поручила да се обрати тетка-Живки, ако му кад што затреба. Истовремено, он стално проверава дејство речи на присутне, живо се креће, гестовима убеђује, у једном тренутку се сплиће и снисходљиво извињава, стално мења изразе, прилагођава се, доскаче. Он је пред тетком и трагичан и наметљив, учтив и кидошки шармантан, па и физички насртљив само да дође до циља. Када га породица коначно прихвати за члана, онда се дрско намеће као патрон фамилије и гестовима широке дарезљивости диктира у записник одлуке са овог скупа.

**Ево како се играју
Елој Синиша Јанић сећа
Пера Каленића и Соје из
Нушићеве „Госпође министарке“, у креацији
Александра и Зоре Златковић.**

Златковићева креација Пера Каленића пуна је самоиницијативне и личне надградње, а као карактеристична потврда довољна је већ и једна сцена између њега и Зоре Златковић (у улози Соје). Изми-

шљајући како да докаже сродство, у моменту када се чини да ће му план пропасти јер упркос причи нико не може да га се сети, он доскаче: „Каленић: Ја сам, знате, род

по женској (а не по мушкој) линији. / Соја: Па, ја сам женска линија, али Вас не познајем. / Даца (кроз зубе): Чудо!“

Читава сцена би могла да се одигра искључиво на казивању ових Нушићевих речи, но Александар и Зора Златковић на томе тексту гра-

де читав театар на њима својствен начин. Пошто се Соја, о чијем се моралу свашта прича у фамилији, оглашава упадљиво кокетно и изазовно, по женској линији, Каленић се одједном сети да би можда баш преко ове линије, преко Соје, могао да се пробије у породични круг. Он одмах прекида контакт са свима на сцени и креће да једним потезом и гестом освоји жртву. Најпре застаје да ухвати маха, истеже фигуру да физички упечатљиво делује, укрути се готово свечано,

повије се мало у струку према Соји која седе на другом крају позорнице, па ситним кораком, као ловац који креће на плен, полази у напад. Забацивши једну руку позади на бок а другом гледећи брк, заслађеног осмеха и у пози професионалног освајача, устремљује се као кобац. Његовим приближавањем у Соји нараста узбуђење у читавој скали тонова и гестова слабе и незаштићене женске, скоро нападнуте девојке, чедне и збуњене, изненађене и уневерене. Она све нервозније маше марамицом (чује се изненађено Ју!), све више трепери, а на крају, кад јој он галантно пољуби руку пресекавши је продорним погледом, она је на ивици нерава, прска у крештави и хистерични кикот, млатарајући и рукама и ногама и заклањајући ‘од стида’ лице марамицом. Фамилија је пренеражена овим бесрамним чином. У публици, грохотан смех. У утиску, једно минијатурно глумачко ремек-дело, надахнуто, живописно, на нивоу Нушићевог хумора, обогаћење писца глумцем, надградња лика који је текстом тек наговештен.

(у следећем броју
„Нестали у вихору рата“)

РЕПЕРТОАР ЗА

ОКТОБАР 2016.

ВЕЛИКА СЦЕНА

сезона
2016/17.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

<p>СЕПТ 29. ЧЕТ. 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО
балет П.И. Чајковског, гостује Балет Државног академског театра из Јекатеринбурга</p> <p>ОКТ 01. СУБ. 19.30 РОДОЉУПЦИ - у оквиру БИТЕФ-а
комедија Јована Стерије Поповића</p> <p>02. НЕД. 19.30 ДОН КИХОТ
балет Лудвига Минкуса</p> <p>03. ПОН. 19.30 СЕЃАЊЕ НА МИРУ СТУПИЦУ – ГАУМИЦУ ВЕКА</p> <p>04. УТО. 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК
комедија Бранислава Нушића</p> <p>05. СРЕ. 19.30 ТРАВИЈАТА
опера Ђузепе Вердија</p> <p>06. ЧЕТ. 19.30 МАРИЈА СТУЈАРТ
драма Фридриха Шилера</p> <p>07. ПЕТ. 19.00 АИДА
опера Ђузепе Вердија</p> <p>08. СУБ. 19.30 КРАЉИЦА МАРГО
балет на музику Горана Бреговића</p> <p>10. ПОН. 19.30 ТОСКА
опера Ђакома Пучинија</p> <p>11. УТО. 19.30 ИВАНОВ / ПРЕТПРЕМИЈЕРА
драма А. П. Чехова</p> <p>12. СРЕ. 19.30 ИВАНОВ / ПРЕМИЈЕРА
драма А. П. Чехова</p> <p>13. ЧЕТ. 19.30 ОТВАРАЊЕ X ИНТЕРНАЦИОНАЛНОГ СИМПОЗИЈУМА КОЛОПРОКТОЛОГА</p> <p>14. ПЕТ. 19.30 ИВАНОВ
драма А. П. Чехова</p> <p>15. СУБ. 19.30 НАБУКО
опера Ђузепе Вердија</p> <p>16. НЕД. 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ
драма Вилијама Шекспира</p> <p>17. ПОН. 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ
драма Љубомира Симовића</p> <p>19. СРЕ. 19.30 У СУСРЕТ ПРАЗНИКУ
поклоњ-концерт Београду омладинских оркестара Белорусије и Србије</p> <p>20. ЧЕТ. 11.00 СЕЃАЊЕ НА КАТАРИНУ ОБРАДОВИЋ</p> <p>21. ПЕТ. 19.30 ТРУБАДУР / с гостом
опера Ђузепе Вердија</p> <p>22. СУБ. 19.30 МАРИЈА СТУЈАРТ
драма Фридриха Шилера</p> <p>23. НЕД. 19.30 ИВАНОВ
драма А. П. Чехова</p> <p>24. ПОН. 19.30 КИР ЈАЊА
комедија Јована Стерије Поповића</p> <p>25. УТО. 19.30 ЖЕНЕ У <i>D-МОЛУ</i> / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА / ПРЕМИЈЕРА
једночине балети; кореограф Раду Паклитару</p> <p>26. СРЕ. 19.00 КАРМЕН / с гостом
опера Жоржа Бизеа</p> <p>27. ЧЕТ. 19.30 ЖЕНЕ У <i>D-МОЛУ</i> / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
једночине балети; кореограф Раду Паклитару</p> <p>28. ПЕТ. 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА
драма Синише Ковачевића</p> <p>29. СУБ. 19.30 БОЕМИ / с гостима
опера Ђакома Пучинија</p> <p>30. НЕД. 19.30 ПУТ У ДАМАСК
драма Аугуста Стриндберга</p> <p>31. ПОН. 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА
мелодрама Александра Диме Сина</p> <p>НОВ 01. УТО. 19.30 ДОН КИХОТ
балет Лудвига Минкуса</p> <p>02. СРЕ. 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН
опера Ђоакина Росинија</p> <p>03. ЧЕТ. 19.30 ЖЕНЕ У <i>D-МОЛУ</i> / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
једночине балети; кореограф Раду Паклитару</p> <p>04. ПЕТ. 19.30 ИВАНОВ
драма А. П. Чехова</p> <p>05. СУБ. 19.00 АИДА
опера Ђузепе Вердија</p> <p>06. НЕД. 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ
Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића</p> <p>07. ПОН. 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА
комедија Бранислава Нушића</p> | <p>01. СУБ. 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА
комедија Јована Стерије Поповића</p> <p>02. НЕД. 20.30 УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ
Ксенија Поповић / Бојана Мијовић</p> <p>03. ПОН. 20.30 ЖЕНИДБА
комедија Николаја В. Гогоља</p> <p>04. УТО. 20.30 НЕСПОРАЗУМ
драма Албера Камија</p> <p>05. СРЕ. 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
комедија Оскара Вајлда</p> <p>06. ЧЕТ. 20.30 СРПСКА ЛАЈКА
комедија Александра Југовића, НП Кикинда/НП у Београду</p> <p>07. ПЕТ. 20.30 КОВАЧИ
комедија Милоша Николића</p> <p>СУБ. 12.00 АРТАИНК ФЕСТИВАЛ МЛАДИХ ТАЛЕНАТА
концерт – туба и клавир, гости са Брукнер конзерваторијума из Линца, Аустрија</p> <p>08. СУБ. 20.30 ФРЕНКИ И ЏОНИ
романтична комедија Т.Мек Нелија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор</p> <p>09. НЕД. 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
драма Ерика Е. Шмита</p> <p>10. ПОН. 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА
драма Тенесија Вилијамса</p> <p>11. УТО. 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ
по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција</p> <p>12. СРЕ. 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
драма Ерика Е. Шмита</p> <p>13. ЧЕТ. 20.30 ЗЛИ ДУСИ
Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског</p> <p>14. ПЕТ. 20.30 НЕСПОРАЗУМ
драма Албера Камија</p> <p>15. СУБ. 20.30 БЕЛА КАФА
комедија Александра Поповића</p> <p>16. НЕД. 20.30 БИЗАРНО
црна комедија Жељка Хубача</p> <p>17. ПОН. 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА
комедија Јована Стерије Поповића</p> <p>18. УТО. 20.30 ЖЕНИДБА
комедија Николаја В. Гогоља</p> <p>19. СРЕ. 20.30 КЊИГА ДРУГА
драма Бранислава Нушића</p> <p>20. ЧЕТ. 20.30 СИРАНО
драма Едмона Ростана</p> <p>21. ПЕТ. 20.30 БЕЛА КАФА
комедија Александра Поповића</p> <p>22. СУБ. 20.30 ПРАХ
комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште</p> <p>23. НЕД. 20.00 ЈАПАНСКИ ТРАДИЦИОНАЛНИ ПЛЕС
концерт групе „Изна но каи“</p> <p>24. ПОН. 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА
драма Лукаса Берфуса</p> <p>25. УТО. 20.30 ХАСАНАГИНИЦА
драма Љубомира Симовића</p> <p>26. СРЕ. 20.30 БИЗАРНО
црна комедија Жељка Хубача</p> <p>27. ЧЕТ. 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ
драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-a“</p> <p>28. ПЕТ. 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
комедија Оскара Вајлда</p> <p>29. СУБ. 20.30 ЗЛИ ДУСИ
Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског</p> <p>30. НЕД. 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР
комедија Жана Ануја</p> <p>31. ПОН. 20.30 ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР
гост Тарик Али, разговор воде Срећко Хорват и Маја Пелевић</p> <p>01. УТО. 20.30 НА ДНУ
драма Максима Горког</p> |
|---|---|

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

29. 09. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО, балетски ансамбл Државног академског оперског и балетског позоришта из Јекатеринбурга и Оркестар Народног позоришта

01. 10. РОДОЉУПЦИ - у оквиру БИТЕФ-а

03. 10. СЕЃАЊЕ НА МИРУ СТУПИЦУ – ГАУМИЦУ ВЕКА

12. 10. ИВАНОВ / ПРЕМИЈЕРА

13. 10. ОТВАРАЊЕ X ИНТЕРНАЦИОНАЛНОГ СИМПОЗИЈУМА КОЛОПРОКТОЛОГА

19. 10. У СУСРЕТ ПРАЗНИКУ, поклоњ-концерт Београду омладинских оркестара Белорусије и Србије

20. 10. СЕЃАЊЕ НА КАТАРИНУ ОБРАДОВИЋ

21. 10. ТРУБАДУР, гост диригент Паоло Белоди (Италија)

25. 10. ЖЕНЕ У *D-МОЛУ* / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА / ПРЕМИЈЕРА

26. 10. КАРМЕН, гостује Тугба Декал (Турска) у улози Микаеле

29. 10. БОЕМИ, гостује диригент Филип Павишић и Далибор Ханзалец у улози Марсела (ХНК Остијек)

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

08. 10. АРТАИНК ФЕСТИВАЛ МЛАДИХ ТАЛЕНАТА

23. 10. ЈАПАНСКИ ТРАДИЦИОНАЛНИ ПЛЕС

31. 10. ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР, гост Тарик Али

ГОСТОВАЊА

07. 10. РОДОЉУПЦИ - МЕС, Сарајево

10. 10. РОДОЉУПЦИ - Фестивал „Театар у једном дејству“, Младеновац

11. 10. ФРЕНКИ И ЏОНИ - Панчево

21. 10. КЊИГА ДРУГА - Студентски град

22. 10. РОДОЉУПЦИ - Вршачка позоришна јесен, Вршац

26. 10. МАРИЈА СТУЈАРТ - Вршачка позоришна јесен, Вршац

28. 10. ФРЕНКИ И ЏОНИ - сомборска премијера

03. 11. БЕЛА КАФА - Крушевац

www.narodnpozoriste.rs

